

DENİZ YILDIZI

Prof. Dr. Ayşe İLKER

Celal Bayar Üniversitesi, Fen Edebiyat Fakültesi,
Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

Deniz yıldızı denildiğinde sizin de aklınıza hemen deniz kıyısındaki yüzlerce deniz yıldızının içinden birisini denize atmakla, *ne değişecek* sorusunun cevabı olarak söylenen o klasik cümle gelmektedir herhalde: *Onun için değişti, artık o nefes alıp veriyor!*

Ben hiç de böyle bir cümle kurmak niyetinde değilim. Size, farklı bir deniz yıldızından söz açmak istiyorum. Bu deniz yıldızının en önemli özelliği, sahip olduğu her köşeden bir ışık saçması...Ve hep kendisi olarak kalması. Ne ahtapota, ne deniz anasına ne de başka deniz canlılarına benzemek gibi bir kaygısı yok onun.Yalnızca ışıklı bir denizyıldızı...

Bu deniz yıldızını Manisa'nın bir sonbaharında tanıdım ben. Ankara'dan sınav için gelmiştim... Yard. Doç. olacaktım ve İngilizce sınavım vardı. O, jüri üyesi olarak uzaktan bana bakıyor ve ben de onu daha önce gördüğüm bir kimseye benzetemiyordum. Sonra kağıdımı verirken birkaç kelime konuştuk galiba. Dürüst, gözlerini kaçırmadan ve mertçe bakıyordu insana.

İşlemler tamamlanıp da bizim Manisa'ya taşınmamız Aralık ayını buldu. Doksan dört yılının on altı aralığında bölüme geldim. Doğru onun odasına gittim. Hemen ayağa kalktı ve önce ortak dostlarımızdan, sonra çalışmalarımızdan bahsetmeye başladık. Bana bir an önce doçentliğe hazırlanmamı, İl Halk Kütüphanesi'nde çok değerli yazmaların bulunduğunu söyledi.

Bölüm başkanlığı odasında, kendisi dahil dört kişi oturuyorlardı. Dolayısıyla bana bir oda ayarlanmalıydı. Eski binada oda imkanları epeyi yetersizdi. Bunun için kimyacı arkadaşların odasında bir yer açıldı, masa kondu ve ben de dört kişiyle birlikte oturmaya başladım. Biyolojiden, Fizikten, Tarihten ve Kimyadan arkadaşlarla...

Yerlerimiz dardı ama o bütün yerlere bir genişlik katıyor, bütün zorluklara bir kolaylık buluyordu.Kutadgu Bilig'de tavsif edilen ve övülen erdemli ve bilge adamlara benziyordu.Onun yanında kendinizi güvende hissediyor, sözlerinizin birilerine ve bir yerlere taşınmasından, yanlış anlaşılmasından endişe duymuyordunuz.

Günler günleri kovaladı.

Üniversitedeki en zor ve sıkıntılı günleri birlikte yaşadık. Benim hayattaki sayılı sırdaşlarımdan biri oldu. Bölümdeki derslerim elimden alındığında, Demirci'ye ders görevlendirilmem yapıldığında, çok eski dekana, alanımın yeni edebiyat olmadığını, dil olduğunu ve ancak dil derslerine girebileceğimi söylediğimde, her şeyi, aldığım cevabı, “*Ne fark eder, hepsi edebiyat değil mi,*” cümlesini hep onunla sır tuttum. Projelerimin geri çevrilmesini, konferans için çağrıldığı yerlere red cevabı verilmesini hep onunla hasbihal ettim, dertlerim ona geçti. Oysa onunkiler daha da çoktu... Hakkında sudan sebeplerle soruşturma açıldı, öğrencisini en çok düşünen bir hocayken, dersler ve sınavlar çakışıyor bahanesiyle hakkında incelemeler yapıldı.

Meslektaşlarını kırdığını, onlara nezaketsiz davrandığını görmedim hiç. Kendisi üzülürdü, ona kaba davrananlar oldu ama o hiç mukabele etmedi.

Okumaya, öğrenmeye her zaman müştak bir ruh hali vardı onun. Ve yazmaya... Duyarlılıklarını şiire ve hikâyeye döktü. Çilelerini ve dertlerini anlatmaktan hoşlanmazdı. Yazardı ve düşünürdü o. Gereksiz söz kalabalığı yoktu dilinde.

Ve bir hoca olmanın gereklerini kusursuzca yerine getirdi. Davranışlarıyla, mesaisine bağlılığıyla, araştırma ve yazma alışkanlığıyla, bilimsel üretimleriyle... Ve öğrencilerine “Cancağızım, şu İngilizceyi geç, hemen doktoranı bitir” veya arkadaşlarına, “Hemen hazırlan, doçentliğe müracaat et” cümleleriyle..

Doçentlik kitabımı baştan sona onunla kontrol ettik, yazdığım denemeleri dergilere o gönderdi ve herkesi, bütün bölümü ve başka bölümleri besledi... O ellerini yıkamaya gittiğinde, dostlar çığköfteleri yarılarmış olurdu. Ben, o gelmeden yemek istemezdim, sizi bekliyorum derdim. “Hocanım, çığköfte soğumadan yenir! “derdi. Emegini hiç esirgemeyen bir insandı o. Emegini, tecrübesini, yüreğindeki merhameti kimseden esirgemedi.

Onun tavırlarındaki babacanlık, mertlik ve yüreğindeki merhametle odasını ve çevresini ısıttığını şimdi daha iyi anlıyorum.

Nezih; fehmi açık ve dosttu. Çünkü onun *dostları*ndan gelmekteydi ışıltısı. Hiçbir şeyinin gösterişini yapmadı. Ne nutuklar attı, ne canhıraş sadaları dolaştı ortalıkta...

Ve sessizce, yavaş yavaş ayrılmaya başladı aramızdan. Önce Halep sonra Kıbrıs ve en sonunda Fatih..

Onun ayrılığıyla kollarımdan biri kopmuş gibi oldu. Ve o gidince esen rüzgarlar, gelen ayak sesleri bile değişti...

Sessiz, büyük ve inci dolu bir gemi gibi yüzerek ayrıldı aramızdan...

O, deniz yıldızı, tuttuğu ve değdiği canları yakmadı hiç...

Kimseye bir bühanda, bir ithamda bulunmadı. *Sözde edeb*, ancak bu kadar olabilir!

İşte bu sebeple ona değen, ışıklanır, ona değen aydınlanır...

Onun yüreğinde merhamet, sözlerinde letafet, bakışlarında inanç vardı.

Gittiği yerlerde o deniz yıldızı olarak yaşamaya devam ediyor, ya biz?